

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 217/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi,

z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt XVIII K 118/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 21 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego W. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 217/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi, z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt XVIII K 118/20, na mocy którego ww. został uznany winnym popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody.

Skarżący podniósł zarzuty bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego, a także rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 415 § 1 k.p.k. W treści kasacji sformułował także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania wniesionej kasacji. Zajęte stanowisko uzasadnił tym, że zachodzi duże prawdopodobieństwo wykonania przez skazanego wymierzonej mu kary w pełnym zakresie jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji, co w przypadku jej uwzględnienia byłoby niesprawiedliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zastosowanie instytucji opisanej w art. 532 § 1 k.p.k., mówiącej o tym, że w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji, stanowi odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia ma tym samym charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania staje się możliwe dopiero przy łącznym spełnieniu dwóch przesłanek, tj. wystąpienia oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym oraz wykazania przez wnioskującego, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie SN z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18).

Wstępna analiza kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego W. K. nie wskazuje na zaistnienie tego rodzaju okoliczności. Autor tego nadzwyczajnego środka odwoławczego podniósł co prawda zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej związany z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, niemniej wskazywane uchybienie nie skutkuje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Również pozostałe zarzuty nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Dotyczą one bowiem wadliwości związanych z kontrolą odwoławczą, a ich ocena wymaga przeprowadzenia szczegółowej i pogłębionej analizy akt sprawy. W tej sytuacji wskazywana obawa wykonania przez skazanego wymierzonej mu kary w pełnym zakresie jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji nie jest wystarczającym powodem do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Tego rodzaju okoliczność musi być bowiem powiązana ze stwierdzeniem ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości zaskarżonego wyroku, której – jak wskazano wyżej – Sąd Najwyższy nie dopatrył się podczas wstępnej analizy zarzutów kasacyjnych.

Końcowo podkreślić należy, że niniejsze orzeczenie w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionej kasacji. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[J.I.]

[r.g.]